DOŠLO DNE
10 -05- 2011

62 Ca 47/2009-159

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **DELLUX CZ, s.r.o.**, se sídlem Praha 5, Libínská 2, zastoupený JUDr. Oto Kunzem, advokátem se sídlem Praha 2, V Tůních 3, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, zastoupený JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem Brno, Pellicova 8a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10.9.2009, č.j. UOHS-R 130/2008/01-9358/2009/310/JNo,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10.9.2009, č.j. UOHS-R 130/2008/01-9358/2009/310/JNo, kterým bylo změněno předchozí rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S 267/2007/KD-11999/2008/810 ze dne 20.6.2008.

I. Podstata věci

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže společně se správním orgánem prvního stupně rozhodli tak, že žalobce tím, že uzavřel dohody o určení cen

pro další prodej zboží obsažené v předposledním odstavci čl. III., prvním odstavci čl. VI. a jedenáctém odstavci čl. VI. Rámcových kupních smluv a Smluv o autorizovaném prodeji týkajících se prodeje výrobků selektivní kosmetiky, a to konkrétně se sedmi vyjmenovanými subjekty, přičemž tyto dohody v konkrétně popsaných obdobích plnil, dále tím, že uzavřel dohodu o určení cen pro další prodej zboží obsaženou v předposledním odstavci čl. III., prvním odstavci čl. VI. a pátém odstavci čl. VI. Rámcové kupní smlouvy a Smlouvy o autorizovaném prodeji týkající se prodeje výrobků selektivní kosmetiky, a to konkrétně s jedním subjektem, přičemž tuto dohodu v konkrétně popsaném období plnil, dále tím, že uzavřel dohodu o určení cen pro další prodej zboží obsaženou v předposledním odstavci čl. III., prvním odstavci čl. VI. a dvanáctém odstavci čl. VI. Rámcové kupní smlouvy a Smlouvy o autorizovaném prodeji týkající se prodeje výrobků selektivní kosmetiky, a to konkrétně s jedním subjektem, přičemž tuto dohodu v konkrétně popsaném období plnil, a dále tím, že uzavřel dohody o určení cen pro další prodej zboží obsažené v prvním odstavci čl. VI. a jedenáctém odstavci čl. VI. Rámcových kupních smluv a Smluv o autorizovaném prodeji týkajících se prodeje selektivní kosmetiky, a to konkrétně se dvěma subjekty, přičemž tyto dohody v konkrétně popsaných obdobích plnil, uzavřel a plnil zakázané dohody o určení cen pro další prodej, které mohly vést k narušení hospodářské soutěže na trhu distribuce selektivní kosmetiky, čímž porušil v období od 1.7.2002 do 20.6.2008 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS").

Žalobci bylo uvedené jednání do budoucna zakázáno a byla mu uložena pokuta ve výši 816 000,- Kč, opatření k nápravě spočívající ve vypuštění příslušných ustanovení ze smluv a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 2 500,- Kč.

Napadené rozhodnutí změnilo prvostupňové rozhodnutí v otázce dopadů jednotlivých dohod na hospodářskou soutěž; zatímco prvostupňové rozhodnutí bylo založeno na závěru, že dohody vedly k narušení hospodářské soutěže, napadené rozhodnutí deklarovalo, že uvedené dohody mohly vést k narušení hospodářské soutěže. Tomu podle napadeného rozhodnutí odpovídalo snížení pokuty z původní částky 1 089 000,- Kč na částku 816 000,- Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí převzalo prvostupňový závěr o podílu žalobce na relevantním trhu, aniž by jej odůvodnilo – podle žalobce je jeho podíl na relevantním trhu (odlišně od závěru žalovaného) rozhodný a žalobce setrvává na stanovisku, že tento podíl je jen 1,3% a za určitých okolností by mohl dosahovat 2%.

Dále měl žalovaný podle žalobce použít pro své rozhodnutí podklady získané od žalobcových konkurentů, avšak podklady „od tří desítek konkurentů" nejsou ve správním spisu obsaženy. Vzorek konkurentů, s jejichž podklady žalovaný pracoval, není vypovídající; měly být osloveny „velké firmy", které mají podstatně větší podíl na trhu, než ty, které žalovaný oslovil.

Dále má žalobce za to, že stanoviska některých z autorizovaných prodejců nehodnotil objektivně, použil pouze ty části, „které se mu hodily pro jeho argumentaci", a nesnažil se zabývat širšími okolnostmi konstatování jednotlivých autorizovaných prodejců.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by žalobce plnění dohod o přímém určení cen kontroloval, a argumentuje jednotlivými vyjádřeními autorizovaných prodejců, z nichž takový závěr neplyne.

Žalobce též zpochybňuje právní hodnocení jednotlivých smluv, rozporuje jednotlivé závěry žalovaného, namítá, že se jednalo pouze o doporučené ceny a že bylo na jednotlivých prodejcích, zda takto doporučené ceny budou respektovat či nikoli. Smlouvy neobsahovaly žádnou sankci pro případ nedodržení cenového doporučení, toto doporučení bylo založeno na bázi dobrovolnosti, byť podloženo určitým bonusem ve formě obchodní marže. Nerespektování cenového doporučení rovněž nemohlo vést k odmítnutí dodávky, jak žalovaný dovodil.

Že by smlouvy vedly k narušení hospodářské soutěže, to také nebylo podle žalobce prokázáno. Z pohledu hodnocení subjektivní stránky věci má žalobce odlišně od žalovaného za to, že nebyl veden jakýmkoli úmyslem k porušování ZOHS.

Uloženou pokutu pak žalobce považuje za neúměrnou, poukazuje na to, že se žalovaným v průběhu správního řízení spolupracoval, že nechal vypracovat nová znění smluv a výhradám žalovaného tak vyhověl. Pokud žalovaný vycházel ze žalobcova obratu, měl přihlédnout k obratu, který byl dosažen obchodem s autorizovanými prodejci. Ve vztahu k celkovému obratu žalobce za roky 2006 a 2007 jsou obraty dosažené obchodem s autorizovanými prodejci zanedbatelný.

Vzhledem k tomu, že se nejednalo o úmyslné jednání, nesouhlasí žalobce s navýšením pokuty o 20%.

Odůvodněno podle žalobce nebylo rovněž navýšení paušální částky nákladů správního řízení ze základní částky 1 000,- Kč na částku 2 500,- Kč.

Ze shora uvedených důvodů, v žalobě podrobně argumentovaných, žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření důvodnost žaloby popírá a setrvává na závěrech prezentovaných v napadeném rozhodnutí. Na tyto závěry odkazuje, s využitím těchto závěrů se vyjadřuje k jednotlivým žalobním bodům.

Podle žalovaného je žaloba nedůvodná; žalovaný navrhuje její zamítnutí.

Rovněž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Správní spis, podstatné skutečnosti

Žalobce uzavřel s kupujícími smlouvu ze dne 1.7.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, smlouvu ze dne 10.7.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, z nichž ve vztahu k jedné skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 15.7.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, z nichž ve vztahu k jedné skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 1.8.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, z nichž ve vztahu k jedné skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 27.8.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, z nichž ve vztahu k jedné skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 11.10.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, z nichž ve vztahu k jedné skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 30.10.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, z nichž ve vztahu k jedné skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 17.12.2002, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky tří značek, z nichž ve vztahu k jedné skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 31.5.2003, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky jedné značky, jejíž účinnost skončila ke dni 1.5.2008, smlouvu ze dne 16.6.2004, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky šesti značek, z nichž ve vztahu ke třem skončila její účinnost ke dni 1.5.2008, a smlouvu ze dne 10.2.2006, která se vztahovala k distribuci selektivní kosmetiky dvou značek.

Všechny smlouvy byly označeny jako Rámcová kupní smlouva a Smlouva o autorizovaném prodeji. V čl. I. smluv je uvedeno, že jejich účelem je úprava vzájemných práv a povinností, které vzniknou mezi smluvními stranami při prodeji kosmetického zboží, včetně závazných pravidel pro prodej tohoto zboží a jednotlivých výrobků.

Kromě dvou ze shora uvedených smluv (ze dne 31.5.2003 a ze dne 10.2.2006) je v čl. III. uvedeno, že kupující (autorizovaný prodejce) se zavazuje, že nebude bez předchozí písemné dohody s prodávajícím prodávat výrobky za sníženou cenu, s prošlou záruční lhůtou či poškozené, bez ohledu na příčinu poškození. V případě porušení tohoto závazku je kupující (autorizovaný prodejce) povinen uhradit žalobci smluvní pokutu ve výši 50 000,- Kč.

V čl. VI. je uvedeno, že žalobce zdůrazňuje, že při dodržení doporučených prodejních cen garantuje kupujícímu (autorizovanému prodejci) obchodní marži ve výši 30%; v jedné ze smluv (ze dne 10.2.2006) je tato marže uvedena ve výši 35%. Dále je v čl. VI. uvedeno, že žalobce poskytne kupujícímu (autorizovanému prodejci)

nejpozději při dodávce zboží seznam doporučených prodejních cen, který kupující (autorizovaný prodejce) dle dohody stran bere na vědomí a zavazuje se tyto prodejní ceny respektovat. Dále je v čl. VI. uvedeno, že žalobce má právo odepřít dodávku objednaného zboží, pakliže kupující (autorizovaný prodejce) přes upozornění nerespektuje své povinnosti podle této smlouvy.

Jednotliví autorizovaní prodejci, s nimiž žalobce smlouvy uzavřel, se k jednotlivým smlouvám vyjádřili tak, že doporučené prodejní ceny dodržoval, kontrola a vymáhání plnění závazků nebyla prováděna (smlouva ze dne 1.7.2002), že doporučené ceny dodržuje, že je respektuje a že je považuje za oprávněné a že plnění závazků nebylo nutné kontrolovat (smlouva ze dne 10.7.2002), že závazek byl plněn, kontroly prováděny nebyly a též jejich vymáhání nebylo potřebné, neboť závazky plnil (smlouva ze dne 15.7.2002), že doporučené ceny uvedené na seznamu respektuje, kontrola nebyla prováděna, rovněž nedocházelo k jejich vymáhání (smlouva ze dne 1.8.2002), že prodejní cenu si stanovuje sám, seznam doporučených cen bere jen jako doporučení, dodržování nebylo kontrolováno ani vymáháno (smlouva ze dne 27.8.2002), že doporučené ceny dodržuje, kontrolu provádí žalobce prostřednictvím svého obchodního zástupce; uvedené závazky považuje do určité míry za omezení, ale respektuje je, neboť jde o smluvní ujednání (smlouva ze dne 11.10.2002), že si prodejní ceny určuje sám, doporučené ceny jsou jen vodítkem (smlouva ze dne 30.10.2002), že závazek respektovat prodejní ceny stanovené žalobcem nedodržoval, žalobce je nekontroloval ani nevymáhal, ceny stanovoval (přebíral) z doporučeného ceníku, chápal je jako informační (smlouva ze dne 17.12.2002), že prodejní ceny dodržoval, při dodávce zboží byly ceny překontrolovány, žalobce plnění závazků nevymáhal, neboť tyto byly dodržovány (smlouva ze dne 31.5.2003), že zboží bylo prodáváno pouze za doporučené ceny, které respektoval, způsob stanovování prodejních cen nepovažoval za omezení, neboť je to běžná praxe, pracovnice žalobce občas navštěvovala prodejnu, kde namátkově kontrolovala, zda je zboží řádně označeno cenou, kterou mu žalobce doporučil, vymáhat závazky nebylo třeba, neboť autorizovaný prodejce dodržuje tyto závazky (smlouva ze dne 16.6.2004), že závazky dodržuje ve všech bodech, žalobce plnění závazků nekontroloval a nevymáhal, cenu stanovoval výhradně podle prodejní doporučené ceny žalobcem, byl ovlivněn prodejní cenou, kterou žalobce stanovil, avšak nepovažoval to za omezení (smlouva ze dne 10.2.2006).

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s."), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Žaloba není důvodná.

Podle § 3 odst. 1 ZOHS (ve znění účinném do 31.8.2009) dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dohody"), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Podle § 3 odst. 2 písm. a) ZOHS z dohod zakázaných podle § 3 odst. 1 ZOHS jsou zakázány zejména dohody, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže proto, že obsahují ujednání o přímém nebo nepřímém určení cen, popřípadě o jiných obchodních podmínkách.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uzavřel vertikální dohody o určení cen, které mohly vést k narušení hospodářské soutěže, a tedy porušil § 3 odst. 1 a § 3 odst. 2 písm. a) ZOHS.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný neodůvodnil v napadeném rozhodnutí závěr o žalobcově podílu na vymezeném relevantním trhu, tu zdejší soud považuje za potřebné zdůraznit to, co žalovaný uvedl především v bodech 22. a 27. napadeného rozhodnutí; tam žalovaný poukazuje na to, že žalobcův podíl byl stanoven o jedno procento vyšší, než připouští sám žalobce, což však na posouzení žalobcova jednání nemá žádný vliv. Jde sice o vyjádření souhrnné a stručné, podle zdejšího soudu však plně vystihující konstantní přístup k posuzování vertikálních dohod o určení (stanovení) ceny pro další prodej.

I kdyby byl žalobcův podíl na relevantním trhu takový, jak sám žalobce připouští („za určitých okolností by mohl dosahovat 2%" oproti podílu stanoveného žalovaným ve výši 3,2% – zejména body 73. a 74. prvostupňového rozhodnutí), nemělo by to jakýkoli vliv na posouzení žalobcova jednání z toho důvodu, že ve vztahu k žalobci bylo deklarováno uzavření a plnění zakázané vertikální dohody o určení cen pro další prodej, u nichž z pohledu samotného protisoutěžního charakteru není podíl soutěžitele na relevantním trhu rozhodující; že by se měl přitom tento rozdíl v podílech, z nichž žalobce a žalovaný vycházejí, projevit zpětným vynětím dohod z režimu dohod zakázaných podle § 3 odst. 1 ZOHS do režimu dohod nezakázaných, např. prostřednictvím výjimky stanovené v § 3 odst. 4 ZOHS, to žalobce netvrdí.

Důvody, pro které není nezbytné přesné stanovení podílu žalobce na relevantním trhu s ohledem na charakter dohod, jejichž uzavření a plnění žalovaný ve vztahu k žalobci deklaroval, vyplývají z prvostupňového i z napadeného rozhodnutí; žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečně podrobně a závěry, k nimž dospěl, jsou podle zdejšího soudu přezkoumatelné, zákonné a nadto věcně správné. Především v bodu 77. prvostupňového rozhodnutí je žalovaným popisován právní rámec vyplývající ze ZOHS ve znění účinném do 31.8.2009 (před účinností novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb.), z něhož žalovaný v době vydání prvostupňového rozhodnutí vycházel (prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 20.6.2008 a posuzováno bylo žalobcovo jednání v době od 1.7.2002 do dne vydání prvostupňového rozhodnutí). Podle tehdejšího právního stavu, který je na věc aplikovatelný (právě proto, že bylo posuzováno žalobcovo jednání v době od 1.7.2002

do dne vydání prvostupňového rozhodnutí), nebyl samotný zákaz dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 ZOHS (generální klauzule proti dohodám narušujícím hospodářskou soutěž) a podle § 3 odst. 2 písm. a) ZOHS (dohody o určení cen) vázán na dosažení určitého podílu na relevantním trhu, zákonná výjimka podle § 3 odst. 4 ZOHS taktéž nebyla vázána na podíl účastníka dohody na relevantním trhu. Pravidlo *de minimis* podávané z § 6 ZOHS, jehož by se žalobce za situace, kdy on sám i žalovaný vycházejí z podílu žalobce na relevantním trhu pod hranicí 5%, mohl dovolávat, v tehdejším znění výslovně stanovilo, že zákaz dohod podle § 3 odst. 1 ZOHS se nevztahuje na vertikální dohodu, pokud podíl žádného z účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahuje 15% (§ 6 odst. 1 písm. b/ ZOHS), přitom podle § 6 odst. 2 písm. b) ZOHS vynětí ze zákazu dohod podle § 6 odst. 1 ZOHS (tedy i podle písm. b/ tohoto ustanovení) se netýká vertikální dohody o přímém nebo nepřímém určení cen kupujícímu pro další prodej zboží nebo o poskytnutí kupujícímu pro tento další prodej úplné ochrany na vymezeném trhu.

Jestliže tedy bylo ve vztahu k žalobci posuzováno, zda dohody jím uzavřené jsou vertikálními dohodami o určení cen, pak rozdíl mezi podílem 2% a 3,2% je z pohledu samotného zákazu determinovaného § 3 odst. 1 ZOHS, z pohledu aplikace zákonné výjimky podle § 3 odst. 4 ZOHS i z pohledu aplikace pravidla *de minimis* (zvláštní výjimky pro bagatelní dohody) podle § 6 ZOHS bezvýznamný. Pokud by žalobce zpochybňoval stanovení podílu na relevantním trhu zásadním způsobem, resp. pokud by se podíl, z něhož vycházel žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, od podílu, jímž by argumentoval žalobce, lišil významným způsobem, a pokud by se odlišnost podílu mohla projevit v hodnocení dohod z pohledu shora uvedených ustanovení ZOHS, pak by bylo namístě se otázkou žalobcova podílu zabývat podrobněji a skutečnou výši podílu žalobce na trhu postavit najisto, nicméně ve věci právě souzené toho třeba nebylo.

Pokud žalovaný ve svém vyjádření k žalobě (bod 7.) uvádí, že ověřil, zda pozdější právní úprava, tj. ZOHS ve znění účinném ode dne 1.9.2009, není pro žalobce příznivější, pak nic takového z napadeného rozhodnutí nevyplývá, nicméně tato skutečnost nebyla žalobcem v rozkladu namítána, není namítána ani nyní v žalobě - a nelze tedy žalovanému vytýkat, že se touto skuteční v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval. Pozdější právní úprava (tj. účinná od 1.9.2009, tj. v době, kdy žalovaný o žalobcově jednání napadeným rozhodnutím rozhodoval) však pro žalobce příznivější není, a přestože se jí žalobce výslovně nedovolává, nemohlo by její zohlednění podle návodu, který konstantně judikuje Ústavní soud a který ve vztahu k věcem veřejného soutěžního práva výslovně judikoval např. v nálezu ze dne 11.7.2007 ve věci sp. zn. II. ÚS 192/05, vyvolat příznivější posouzení žalobcova jednání, než jaké vyplývalo z právní úpravy účinné před 1.9.2009.

Tato novelizace se totiž § 3 odst. 4 ZOHS nedotkla vůbec, ustanovení § 3 odst. 1 ZOHS se dotkla ve dvou rovinách: první rovina představuje změnu pouze formulační, bez vlivu na materiální obsah tohoto ustanovení a na jeho výklad, neboť toto ustanovení formulačně, nikoli tedy „jen" významově, jak tomu bylo dosud, dostala do souladu s čl. 81 odst. 1 Smlouvy ES (nyní čl. 101 odst. 1 Smlouvy o

fungování EU). Česká tuzemská generální klauzule proti dohodám narušujícím hospodářskou soutěž po této novele obsahuje dikci *„...dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže...“* namísto předchozí dikce *„...dohody, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže...“*, o žádnou věcnou změnu se však nejedná.

Uvedená novelizace se však dotkla pravidla *de minimis*. Toto pravidlo se totiž nově podle právního stavu účinného od 1.9.2009 aplikuje nadále, nikoli ovšem prostřednictvím testu původně obsaženého v § 6 ZOHS, nyní po účinnosti novely provedené zákonem č. 155/2009 Sb. zrušeném, nýbrž prostřednictvím testu nově (též po účinnosti novely provedené zákonem č. 155/2009 Sb.) obsaženého v § 3 odst. 1 ZOHS. Pravidlo *„de minimis“* je nyní předmětem úvah ohledně samotného protisoutěžního charakteru dohody, tj. naplnění materiální podmínky zákazu dohody podle § 3 odst. 1 ZOHS, podle něhož dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané. Tu je zapotřebí poukázat na dlouhodobou aplikaci doktríny *„de minimis“*, jež je traktována na komunitární úrovni a jež nutně musí být předobrazem její obdobné aplikace v rámci vnitrostátního soutěžního práva, podle níž zákazu podléhají pouze takové dohody, jejichž shora popsaný dopad na trh není nezanedbatelný. Shodně jako současná česká, ani primární komunitární úprava tuto podmínku nezná, dovozuje ji však přesvědčivě rozhodovací praxe opírající se o Sdělení o dohodách zanedbatelného významu (Sdělení Komise o dohodách menšího významu, které výrazně neomezují hospodářskou soutěž podle čl. 81 odst. 1 smlouvy o založení Evropského společenství – Úřední věstník 2001/C 368/07). Toto sdělení tedy popisuje podmínky, za nichž dohoda má dopad na hospodářskou soutěž zanedbatelný. Nezařazení bagatelních dohod pod kartelové (tedy zakázané) dohody je postaveno na principu posouzení podílu účastníků dohod na relevantním trhu a následně na obsahu této dohody. Účinky vyjmutí na základě pravidla *„de minimis“* platí *ex tunc* (tj. od samého počátku), aniž by takové vynětí bylo ze strany Komise, vnitrostátního soutěžního úřadu či jakéhokoli jiného orgánu deklarováno a aniž by o takovém vynětí bylo vedeno jakékoli řízení. Doktrína aplikace teorie *„de minimis“* na komunitární a české vnitrostátní aplikační úrovni vychází ze skutečnosti, že kartelové dohody nenaplňují materiální podmínku zákazu, nejsou z pohledu principů vyjádřených v článku 81 Smlouvy ES (nyní v čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie) dostatečně významné či podstatné. Proto takové dohody nejsou vůbec zakázány. Před samotným konstituováním do komunitárního práva byla zásada *„de minimis non curat lex“* deklarována nejprve v roce 1968 Komisí v případu *"Socemas"* (rozhodnutí Komise 68/318, Úřední věstník (1968) L 201/4), aby oprávněnost toho přístupu, a tím jeho další legitimní aplikovatelnost mohla být o rok později potvrzena i Soudním dvorem ve věci *"Völk/Vervaecke"* (rozsudek Soudního dvora 5/69 ve věci Franz Völk v. S.P.R.L., J. Vervaecke (1969), ECR-295. Judikatura tak konstatovala, že způsobilost dohody být považována za protisoutěžní („ovlivňující obchod mezi členskými státy") je nutno zkoumat vždy individuálně, přičemž *„dohoda se vymyká zákazu ... pokud má s ohledem na slabé postavení jejích účastníků na trhu ... pouze zanedbatelný význam"*.

Pro posouzení případné výhodnosti pozdější úpravy je však podstatné, že pravidlo „*de minimis*" se neuplatňuje bez omezení. Lze rozeznávat tři druhy omezení jeho aplikace. První omezení je vázáno na dosažení (resp. nepřekročení) hranic tržního podílu. Dále jsou z dosahu pravidla vyjmuty dohody, které obsahují *hard-core* ujednání (pravidlo „*de minimis*" se neuplatňuje v takových případech, kdy dohoda ovlivňuje obchod mezi členskými státy již svojí samotnou existencí; tak je tomu u dohod o stanovení cen, o omezení výroby nebo prodeje a o rozdělení trhů). Posledním omezením aplikace pravidla „*de minimis*" je existence kumulativního efektu obdobných dohod na trhu. Dohody nevyhovující shora uvedenému trojímu omezení nejsou dohodami „*de minimis*"; jejich účinek tak nemůže být zanedbatelný. Tyto dohody, splňují-li materiální podmínku zákazu, jsou dohodami protisoutěžního charakteru, tedy jsou dohodami zakázanými. Sdělení de minimis rozlišuje mezi dohodami uzavíranými mezi konkurujícími si soutěžiteli a dohodami jinými. Zatímco v případě dohod mezi konkurujícími si soutěžiteli nesmí jejich společný podíl na relevantním trhu dotčeném dohodou přesáhnout 10%, v případě jiných dohod se tato hranice posouvá na 15%, nikoli však v případě dohod o určení cen – tam se pravidlo *de minimis* neaplikuje.

Přestože žalovaný neaplikoval komunitární právní úpravu (to je včetně důvodů jasně podáváno z bodů 81. až 83. prvostupňového rozhodnutí a žalobce to nezpochybňuje), a tím tedy neaplikoval ani Sdělení de minimis, nemohl by ani při aplikaci pozdější vnitrostátní české právní úpravy na žalobce aplikovat mírnější režim, než jaký byl aplikován. Z tohoto důvodu považuje zdejší soud závěr žalovaného, podle něhož je pro posouzení žalobcova jednání nerozhodné, zda dosahuje podílu 2% nebo 3,2% na relevantním trhu, za správný, neboť posuzoval-li vertikální dohodu o určení cen, pravidlo *de minimis*, pro které by bylo zapotřebí přesný podíl žalobce na relevantním trhu zjistit, by se uplatnit nemohlo – ať už podle právní úpravy účinné před 1.9.2009, tak podle právní úpravy účinné od 1.9.2009.

Ve vztahu k neprokázání přesného podílu žalobce na relevantním trhu tedy žaloba důvodnou není.

Jestliže žalobce zpochybňuje, že žalovaný neměl k dispozici podklady „od tří desítek konkurentů", pak toto jeho tvrzení rovněž není důvodným, neboť na str. 583 správního spisu je založena tabulka, z níž přehled oslovených konkurentů vyplývá, a žalobce proti tomu, kdo z jeho konkurentů byl ve správním řízení osloven, po seznámení se s jejich seznamem ničeho nenamítal, jak vyplývá z protokolu založeného na str. 584 správního spisu. Za podstatné pro posouzení důvodnosti tohoto žalobního tvrzení však zdejší soud považuje to, že konkurenti žalobce byli žalovaným oslovováni za účelem vymezení relevantního trhu, za účelem stanovení podílu žalobce na něm a za účelem zjištění, zda žalobce je výhradním distributorem příslušného zboží v České republice. Žalovaný neshledal, že by žalobce byl takovým výhradním distributorem, což je závěr, který je pro žalobce příznivější, než závěr, že se o výhradního distributora (výlučného dodavatele uvedeného zboží na území České republiky) jedná. Vymezení relevantního trhu žalobce nezpochybňuje – a nezpochybňoval je ani v rámci správního řízení. V těchto dvou otázkách se tedy podklady získané od žalobcových konkurentů

v neprospěch žalobce nikterak neprojevují – a tedy není zřejmé, jak by se mohla ve vztahu k žalobci příznivě projevit volba jiného vzorku respondentů – žalobcových konkurentů. Pokud jde o podíl žalobce na relevantním trhu, již shora zdejší soud uvedl, proč jeho zcela přesné stanovení (zda jde o podíl 2%, jak uvádí žalobce, nebo 3,2%, jak uvádí žalovaný) není pro věc podstatné. Z tohoto pohledu nepovažuje zdejší soud vzorek oslovených konkurentů žalobce za nikterak zkreslující či zamlžující skutečný stav věci, jenž je rozhodný pro posouzení žalobcova jednání. V postupu žalobce tedy nelze dovodit žádné procesní pochybení a ani v této části tedy zdejší soud nepovažuje žalobu za důvodnou.

Pokud jde o hmotněprávní hodnocení jednotlivých dohod, tu se zdejší soud ztotožňuje se závěry, k nimž dospěl žalovaný. V rámci obchodních vztahů žalobce s jeho odběrateli - kupujícími (autorizovanými prodejci) upravenými shora uvedenými smlouvami se (vyjma dvou případů – smlouvy ze dne 31.5.2003 a ze dne 10.2.2006) žalobcovi odběratelé - kupující (autorizovaní prodejci) zavázali, že nebudou bez předchozí písemné dohody s prodávajícím prodávat výrobky za sníženou cenu. Pro případ porušení této povinnosti byla sjednána smluvní pokuta ve výši 50 000,- Kč. Tato skutečnost vyplývá ze samotného textu písemně uzavřených smluv – ze čl. III. Dále bylo v čl. VI. těchto smluv obsaženo pravidlo, podle něhož žalobce poskytne kupujícímu (autorizovanému prodejci) nejpozději při dodávce zboží seznam doporučených prodejních cen, který kupující (autorizovaný prodejce) dle dohody stran bere na vědomí a zavazuje se tyto prodejní ceny respektovat. Z toho tedy plyne, že smlouva předpokládala formálně sice „doporučené ceny", které však měly být „vzaty na vědomí" a „respektovány". Dodržování závazků ze smluv, tedy i závazku týkajícího se cen zboží pro jeho další prodej, je v čl. VI. uvedených smluv zajištěno sjednaným pravidlem, podle něhož žalobce má právo odepřít dodávku objednaného zboží, pakliže kupující (autorizovaný prodejce) přes upozornění nerespektuje své povinnosti podle této smlouvy. K prodeji zboží za ceny uvedené v seznamu doporučených prodejních cen je pak autorizovaný prodejce motivován pravidlem taktéž vyplývajícím ze čl. VI. uvedených smluv, podle něhož při dodržení doporučených prodejních cen je mu garantována obchodní marže ve výši 30% (ve smlouvě ze dne 10.2.2006 je tato marže uvedena ve výši 35%).

Pokud jde o obsah závazků, jež měl žalobce se svými odběrateli – kupujícími (autorizovanými prodejci) sjednány, ten je tedy prokázán právě textem jednotlivých smluv – jejich jednotlivými ustanoveními.

Je-li odběratel zboží omezen v určování jeho cen pro další prodej svým dodavatelem, jde o porušení zákazu kartelových dohod, jak deklaroval žalovaný. Takové omezování je z pohledu soutěžního práva nepřípustné. Pokud žalobce namítá, že se jednalo pouze o „doporučené ceny", pak ty sice tak formálně byly označeny, nicméně mechanismus jejich prosazování, jak byl ujednán ve shora uvedených smlouvách, z těchto „doporučených cen" vytvářel fakticky ceny určované žalobcem. Jestliže bylo výslovně sjednáno, že žalobcovi odběratelé berou doporučené ceny, které jim žalobce byl povinen dodat nejpozději se zbožím (při jeho dodávce), „na vědomí" a „zavazují se tyto prodejní ceny respektovat", pak jde o povinnost stanovenou

smlouvou, při jejímž porušení si žalobcovi odběratelé museli být vědomi práva žalobce jak na odepření dodávky zboží, tak na vyúčtování smluvní pokuty ve výši 50 000,- Kč – bez ohledu na to, zda žalobce tohoto ustanovení v praxi využíval či nikoli. Žalobce tedy vyhlásil ceny jako „doporučené", smluvně však nastavil mechanismus, podle něhož žalobcovi odběratelé, aby neporušili svoje smluvní povinnosti, byli vystaveni riziku sankcí ve smlouvě smluvených. Kromě toho byli žalobcovi odběratelé k dodržování formálně „doporučených cen" motivováni garancí obchodní marže (30%, resp. 35%) smluvené právě pro případ, že odběratel bude tyto „doporučené ceny" dodržovat. Bylo tedy sice na jednotlivých odběratelích žalobce, zda „doporučené ceny" budou respektovat či nikoli, jak žalobce uvádí v žalobě, avšak pro případ, že by je nerespektovali, byli vystaveni riziku negativních následků – nedodání zboží či smluvní pokutě, přitom naopak pro jejich dodržování byli motivováni garancí marže. Není tedy pravdou, že smlouvy neobsahovaly sankci pro případ nedodržení „doporučené ceny", neboť její dodržení bylo jedním z pravidel sjednaných smlouvou a možnost odmítnutí dodávek byla navázána na porušení jakékoli povinnosti stanovené smlouvou – tedy i té, jež byla smluvena v otázce ceny zboží pro další prodej. Smluvní pokuta byla nadto navázána na povinnost žalobcových odběratelů neprodávat zboží bez předchozí písemné dohody se žalobcem za sníženou cenu – tedy „sníženou" oproti ceně „doporučené".

V souladu s gramatickým výkladem shora uvedených pravidel, obsažených ve smlouvách, jak k němu žalovaný dospěl, jsou pak vyjádření většiny žalobcových odběratelů, kteří měli se žalobcem uzavřeny shora uvedené smlouvy. Převážná část odběratelů se cítila být vázána „doporučenými cenami" a zboží za tyto ceny z tohoto důvodu prodávali. Jednotliví žalobcovi odběratelé tedy nakupovali zboží od žalobce do svého vlastnictví, žalobce jim je dodával společně s ceníkem. Přestože se ve smlouvách hovoří o „doporučených cenách", ceny obsažené v ceníku ve spojení se sankčním a motivačním mechanismem působily coby ceny závazné, jež je zapotřebí pro další prodej dodržovat. Bez ohledu na to, zda jednotliví žalobcovi odběratelé považovali takto „doporučené ceny" za své omezení, jejich dodržování snižovalo nejistotu ohledně budoucího soutěžního chování žalobcových odběratelů na trhu – a tím snižovalo výhody konečného spotřebitele z nenarušené soutěže. Způsob, jakým přinejmenším osm ze žalobcových odběratelů stanovovalo cenu zboží nakoupeného od žalobce při jeho dalším prodeji, byl tedy skutečně přímo ovlivněn ujednáními ve shora uvedených smlouvách, jak dovodil žalovaný – a byla tedy dána příčinná souvislost mezi existencí smluvních ujednání týkajících se „doporučených cen" a následným jednáním žalobcových odběratelů na trhu při prodeji zboží spotřebitelům.

Žalobce zpochybňuje i to, že by dodržování „doporučených cen" kontroloval. Otázka, zda „doporučené ceny" byly ze strany žalobce kontrolovány, byla ve správním řízení žalovaným zkoumána ve vztahu ke každé ze smluv samostatně. Ve vztahu ke smlouvě ze dne 11.10.2002 bylo zjištěno, že žalobce provádí kontroly prostřednictvím svého zástupce namátkově (str. 327 správního spisu). Ve vztahu ke smlouvě ze dne 31.5.2003 bylo zjištěno, že ceny byly překontrolovány při dodávce zboží (str. 328 správního spisu). Ve vztahu ke smlouvě ze dne 16.6.2004 pak bylo zjištěno, že pracovnice žalobce občas navštěvovala prodejnu, kde namátkově kontrolovala, zda

zboží je řádně označeno cenou, kterou žalobce doporučil (str. 315 správního spisu). Pokud z těchto skutečností žalovaný dovodil, že žalobce v některých případech kontroloval dodržování „doporučených cen", jde o závěr skutkovým zjištěním odpovídající. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani v jemu předcházejícím rozhodnutí netvrdil, že by ve všech případech docházelo k takové kontrole, a tedy na jeho závěrech nic nemění ani skutečnost, na kterou poukazuje žalobce v rámci své žalobní argumentace, že z řady vyjádření žalobcových odběratelů tento závěr neplyne. To, že v některých případech žalobcovi odběratelé neuvedli, že by dodržování „doporučených cen" bylo kontrolováno, nevyvrací závěr žalovaného založený na vyjádřeních jiných odběratelů žalobce, podle nichž u nich ke kontrole docházelo.

Jestliže se žalovaný podle další části žalobní argumentace nesnažil zabývat širšími okolnostmi konstatování jednotlivých jeho odběratelů, není zřejmé, jaké „širší okolnosti" by při hodnocení žalovaným měly být považovány za podstatné. Z vyjádření jednotlivých odběratelů plyne, jak právě oni vykládali jednotlivá sporná ustanovení shora uvedených smluv, jak při stanovování cen svého zboží při prodeji spotřebitelům postupovali, nakolik se cítili být „doporučenými cenami" vázáni a zda byla zajištěna kontrola ze strany žalobce a případné vymáhání dodržování „doporučených cen". Právě tyto skutečnosti i zdejší soud považuje za podstatné a má za to, že byly žalovaným i řádně zjištěny a vyhodnoceny. V rámci zjišťování mechanismu „doporučených cen" a kontroly jejich dodržování žalovaný při hodnocení skutečných dopadů závazku dodržovat „doporučené ceny" na hospodářskou soutěž bral v potaz také rozsah vymáhání ze strany žalobce. Žalovaný neprokázal, že by žalobce někdy uplatnil smluvní pokutu za nedodržení „doporučených cen", popř. že by odepřel dodávku zboží, tuto skutečnost však dával do souvislosti s tím, že „doporučené ceny" byly žalobcovými odběrateli dodržovány – a někteří z nich sami poukazovali na to, že vymáhat dodržování „doporučených cen" nebylo třeba právě proto, že byly dodržovány.

Jestliže žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že by smlouvy vedly k narušení hospodářské soutěže, pak v tom mu zdejší soud přisvědčuje, tato skutečnost se však již promítla v napadeném rozhodnutí – to je oproti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí založeno na konstatování pouze potenciálního narušení hospodářské soutěže. Pokud jde o tuto potencialitu, pak i zdejší soud má za to, že posuzované dohody mohly hospodářskou soutěž narušit, a v podání konkrétních důvodů se ztotožňuje se žalovaným. Skutečnost, že nebyl prokázán faktický dopad na hospodářskou soutěž, z dohody zakázané (v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS) dohodu nezakázanou nečiní. Zakázané jsou nejen dohody, jež vedou k narušení soutěže (tedy mají protisoutěžní následek), a to zásadně bez ohledu na to, zda takový následek byl stranami zamýšlen, ale také dohody, které mohou vést k narušení hospodářské soutěže pro svoje protisoutěžní zaměření (protisoutěžní cíl), aniž by takového cíle bylo byť jen částečně dosaženo. Pokud jde o možnost narušení hospodářské soutěže v případě cenových dohod uzavíraných ve vertikálním vztahu, pak je zapotřebí vyjít ze samotné podstaty tohoto typu dohod; tyto dohody směřují ke stanovení ceny zboží pro jeho další prodej v rámci dodavatelsko-odběratelského vztahu, a eliminují tím konkurenční vztah na navazujícím stupni distribuce (u odběratelů, kteří by jinak zboží při jeho

dalším prodeji mohli prodávat za vzájemně odlišné ceny a tím si cenově konkurovat). To je podstatou i dohod právě posuzovaných. Potencialitu narušit hospodářskou soutěž žalovaný ve světle zjištěných skutečností podrobně popisuje zejména v bodech 62. až 71. napadeného rozhodnutí – a s tam uvedenými závěry zdejší soud bez výhrady souhlasí. Nejde přitom podle zdejšího soudu o závěry nikterak mechanické a apodiktické. Především zdejší soud považuje za podstatná zjištění žalovaného, že dohody ohledně „doporučených cen" byly plněny, a tedy k omezení rozhodovací autonomie žalobcových odběratelů při stanovování cen zboží došlo, ve třech případech byla prokázána kontrola dodržování „doporučených cen" ze strany žalobce, nebylo sice prokázáno aktivní vymáhání dodržování „doporučených cen" ze strany žalobce, nicméně tato skutečnost může vyplynout z toho, že „doporučené ceny" byly dodržovány bez toho, že by bylo zapotřebí aktivního vymáhání jejich dodržování ze strany žalobce. Žalovaný též (ve prospěch žalobce) zohlednil fakt, že soutěž mezi jednotlivými odběrateli nebyla zcela vyloučena, že žalobce nebyl výhradním distributorem zboží na území České republiky a že podíl obratu dosažený prodejem na základě posuzovaných smluv ve vztahu k obratu celkovému byl nízký (6%). Pokud ze souhrnu všech takto popsaných skutečností dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že dohody sice nevedly k narušení hospodářské soutěže, ale měly v sobě reálný potenciál hospodářskou soutěž narušit, a tedy i tak se jedná o zakázanou dohodu podle § 3 odst. 1 a § 3 odst. 2 písm. a) ZOHS, pak jde podle zdejšího soudu o závěr skutkovým zjištěním přiléhavý, a tedy prokázaný.

Žalobce dále zpochybňuje subjektivní stránku jednání, jak ji žalovaný vyhodnotil; žalobce tvrdí, že nešlo o jednání úmyslné. Ohledně této otázky soud předesílá, že § 22 odst. 2 ZOHS (ve znění účinném do 31.8.2009) zakládá možnost žalovaného uložit pokutu za porušení hmotněprávních ustanovení ZOHS, mimo jiné i § 3 odst. 1 ZOHS. Podle § 22 odst. 2 ZOHS je tak vyžadováno zavinění, postačí však zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. Pro samotnou konstataci porušení některého z hmotněprávních ustanovení ZOHS (tu § 3 odst. 1 a § 3 odst. 2 písm. a/ ZOHS) není třeba, aby bylo vyšetřeno a deklarováno, zda šlo o porušení úmyslné či nedbalostní. Tuto podmínku ZOHS nestanoví, přitom tato podmínka nevyplývá ani pro rozhodování o pokutě, tj. konkrétně o tom, zda pokuta bude uložena či nikoli. Toto ustanovení je tedy ohledně možnosti uložení pokuty třeba vykládat v tom smyslu, že pokutu lze uložit bez ohledu na to, zda k porušení příslušného hmotněprávního ustanovení ZOHS došlo úmyslně či z nedbalosti. Shodně je přitom tatáž otázka upravena v § 22a odst. 2 ZOHS ve znění účinném od 1.9.2009, tedy v aktuálně účinné právní úpravě. Každá z forem zaviněného jednání je totiž tímto ustanovením pokryta, aniž by ji bylo třeba pro samotné uložení pokuty rozlišovat. Rozlišení však má smysl u úvah o její konkrétní výši.

Pokud jde o samotné posouzení formy žalobcova zavinění, tu se soud ztotožňuje s hodnocením žalovaného, jak je obsaženo především v bodech 76. a 78. napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce vypracoval návrhy smluv, v nichž byla obsažena cenová doporučení, která byla vybavena pokyny směřujícími k jejich dodržování, a to jak prostřednictvím motivačních ustanovení, tak prostřednictvím sankčních ustanovení, ztotožňuje se zdejší soud se závěrem žalovaného, že účelem

takto nastaveného mechanismu bylo určovat ceny, za které žalobcův odběratel coby autorizovaný prodejce dál své zboží má prodávat. Žalobce si musel být vědom, že tento mechanismus je způsobilý ovlivnit cenotvorbu jeho odběratelů, a tedy narušit účinnou hospodářskou soutěž v ceně, právě prostřednictvím pravidel sjednocujících chování žalobcových odběratelů. Z toho zdejší soud dovozuje, že žalobce přinejmenším věděl, že dohody obsažené ve shora uvedených ustanoveních smluv jsou způsobilé protisoutěžní efekt vyvolat, a byl s tím srozuměn. Pak má tedy zdejší soud ve shodě se žalovaným za prokázané, že v případě žalobce jde o zavinění nejméně ve formě úmyslu nepřímého. Ani v této části není žaloba důvodná.

Samostatnou otázkou je pak přezkum rozhodnutí žalovaného o konkrétní výši uložené pokuty. Ta byla výsledkem správního uvážení žalovaného. Tu soud připomíná, že je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Žalovaný správně vymezil mantinely, v nichž se jeho úvahy o výši pokuty musely pohybovat (především v bodech 80. až 83. a 86. napadeného rozhodnutí), a podrobně se zabýval závažností žalobcova jednání a délkou, zohlednil úmysl na straně žalobce, zabýval se rovněž skutečností, že žalobce porušil ZOHS poprvé, přitom celkovou výši pokuty žalovaný v napadeném rozhodnutí snížil v důsledku změny závěru ohledně dopadu jednání na hospodářskou soutěž (body 87. až 98. napadeného rozhodnutí). Jestliže se již shora zdejší soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobcovo jednání je jednáním úmyslným, pak souhlasí i s navýšením pokuty o 20%. Pokud jde o potřebu zohlednit podíl obratu dosažený prodejem na základě posuzovaných smluv ve vztahu k obratu celkovému, jak žalobce namítá, pak především zdejší soud poukazuje na pravidlo vyplývající z § 22 odst. 2 ZOHS (ve znění účinném do 31.8.2009), resp. § 22a odst. 2 ZOHS (ve znění účinném od 1.9.2009), podle něhož se pokuta vypočítává z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období, nikoli z obratu dosaženého v souvislosti s protisoutěžním jednáním. Podíl obratu dosažený prodejem na základě posuzovaných smluv ve vztahu k obratu celkovému však žalovaný přece jen zohlednil, a sice v rámci svých úvah, na základě nichž dospěl k závěru, že dohody nevedly k faktickému narušení hospodářské soutěže, pouze měly způsobilost hospodářskou soutěž narušit, což se promítlo i ve vztahu k pokutě, a sice jejím snížením o částku odpovídající cca 25% pokuty uložené prvostupňovým rozhodnutím. Přestože tedy prodejem zboží, který byl upraven posuzovanými smlouvami, žalobce dosáhl o řád nižšího obratu, než jaký byl jeho celkový čistý obrat v příslušných letech (rozhodné období pro výpočet výše pokuty žalobce nezpochybňuje), pokuta ve výši cca jedné pětiny takto dosažených obratů, která zároveň nedosahuje 1,3% celkového čistého obratu, se zdejšímu soudu jeví jako přiměřená zjištěným skutečnostem - a žalovaným řádně a

věcně správně odůvodněná. Zdejší soud především uvážil funkci postihu, jak byl vůči žalobci uplatněn; konkrétní forma postihu (tu pokuta) a jeho výše (tu 816 000,- Kč) musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí žalobci, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v žalobcově materiální sféře, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by byl ovšem pro žalobce likvidačním. Za situace, kdy bylo žalovaným dovozeno protisoutěžní jednání ve formě uzavření vertikální cenové dohody, byť v jednotlivých případech, uložením pokuty ve výši 816 000,- Kč žalovaný podle zdejšího soudu nepřekročil meze správního uvážení ani je nezneužil, ani nenastolil ve vztahu k žalobci stav, kdy by jej pokuta fakticky likvidovala či kdy by se ve vztahu k žalobci jevila jako excesívní či jinak nespravedlivá.

Případným snížením pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. se zdejší soud zabývat nemohl, neboť takový moderační návrh žalobce v žalobě neuplatnil.

Ze shora uvedeného vyplývá, že zdejší soud považuje napadené rozhodnutí především za přezkoumatelné.

Pokud jde o hmotněprávní posouzení žalobcova jednání a o závěr žalovaného ohledně konkrétní výše pokuty, tu zdejší soud po provedeném přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů uzavírá, že žalovaný se nedopustil žalobcem namítané nezákonnosti. Aplikoval správný právní předpis (ZOHS), v jeho rámci správnou právní normu (§ 3 ZOHS) a nedopustil se při jejím výkladu žádného interpretačního pochybení.

Pokud jde o vady řízení, jež podle žaloby měly spočívat v neobjektivním hodnocení získaných podkladů a v nezjištění skutkového stavu věci v potřebném rozsahu, žádnou z těchto vad zdejší soud neshledal. Žalovaný musel podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný především pro to, aby posoudil naplnění znaků zakázané dohody narušující hospodářskou soutěž podle § 3 ZOHS. V tomto ohledu žalovaný své povinnosti dostál, zabýval se jak formálními znaky, tak materiálními znaky, a jeho závěry mají ve správním spisu dostatečnou oporu.

Namítá-li konečně žalobce, že žalovaný neodůvodnil navýšení paušální částky nákladů správního řízení (výroková část V. napadeného rozhodnutí), ani tento žalobní bod není důvodný. V bodu 157. prvostupňového rozhodnutí žalovaný poukazuje na délku správního řízení (od 15.10.2007 do 20.6.2008 v prvním stupni) a na rozsah prováděného dokazování a zdejší soud má za to, že jde o skutečnosti, které navýšení paušální částky nákladů řízení o 1 500,- Kč jistě odůvodňují.

Soud tedy vyčerpal předmět všech žalobních bodů žalobcem uplatněných a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žádná ze žalobcových námitek proti napadenému rozhodnutí žalovaného není důvodnou. Proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěšným nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly důvodně vynaložené náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti; náklady právního zastoupení advokátem zdejší soud v případě žalovaného, který je ústředním orgánem státní správy a který by měl disponovat dostatečným personálním zázemím k obhajobě své rozhodovací činnosti ve správním soudnictví, za důvodně vynaložené náklady nepovažuje. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 28.4.2011

KRAJSKÝ SOUD V BRNĚ 72

David Raus, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová